

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีข้อสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
2. เพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสรุปผลได้ว่า

1. ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีดังต่อไปนี้คือ

1.1 ใช้คำผิด

ข้อบกพร่องของการใช้คำผิดที่พบในงานวิจัยนี้แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

- 1.1.1 ใช้คำนามผิด คือ การเลือกใช้คำนามที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำนั้นมีเสียงและความหมายที่ใกล้เคียงกัน
- 1.1.2 ใช้คำกริยาผิด คือ การเลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น หรืออาจเลือกคำกริยาที่มีรูปเขียนคล้ายคลึงกันแต่ความหมายต่างกัน
- 1.1.3 ใช้คำบุพบทผิด คือ ใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยคผิด เช่น คำว่า กับ แก่ แต่ ต่อ ด้วย โดย ตาม ข้าง ถึง จาก ใน บน ได้ สำหรับ เพื่อ ของ ที่ เป็นต้น

1.2 ใช้ภาษาไม่เหมาะสม

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ

- 1.2.1 ใช้คำและกลุ่มคำที่ต่างระดับ คือ คำในภาษาไทยจึงมีระดับไม่เท่ากัน หรือที่บ้างก็กล่าวว่า มี “ศักดิ์” ต่างกัน หมายความว่า เราแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงต่ำต่างกันตามความ

1.2.2 ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะกับภาษาเขียน คือ การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาที่บกพร่อง คือ ไม่ใช่คำและกลุ่มคำที่เหมาะสมกับภาษาเขียน ที่พบได้ชัดเจนในงานวิจัยนี้ก็คือ การใช้ภาษาพูดในการเขียน

1.3 ใช้ภาษาไม่กระจำ

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ

1.3.1 ใช้ประโยคกำกวม คือ การใช้ถ้อยคำภาษาในการสื่อสารจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำหรือเรียบเรียงถ้อยคำภาษาให้ชัดเจน กระจำแจ้ง เพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสับสนหรือเข้าใจผิด ประโยคที่มีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมาย, การเรียงลำดับคำในประโยค ทำให้ประโยคมีความหมายต่างๆ อาจเป็นความหมายที่ซ้ำกัน ก่อให้เกิดการซ้ำความหมายของประโยค หรืออาจตีความหมายได้หลายนัย ทำให้เกิดประโยคที่มีความหมายกำกวมได้

1.3.2 ใช้สันธานไม่เหมาะสม คือ คำที่ใช้เชื่อมถ้อยคำที่ติดต่อเรื่องเดียวกัน หรือใช้เชื่อมความให้สละสลวย การใช้คำสันธานเชื่อมประโยคก็เช่นเดียวกัน ต้องศึกษาความหมายของแต่ละคำให้ดีว่าคำนั้นเชื่อมความไปในทางใด เชื่อมให้ประโยคนั้นมีความหมายไปในทางเดียวกัน หรือแย้งกัน หรือให้กำหนดแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน หรือแบ่งรับแบ่งสู้ หรือต้องการเปรียบเทียบ หรือช่วยให้ข้อความที่ยังไม่จบให้บริบูรณ์ขึ้น

1.3.3 ใช้ภาพพจน์สื่อความหมายไม่ชัดเจน คือ ใช้ถ้อยคำที่ไม่สามารถทำให้เกิดภาพหรือการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านไม่เกิดจินตนาการ ไม่เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อข้อความที่ได้อ่านอย่างชัดเจน การใช้ภาพพจน์ในการสื่อความ เป็นกลวิธีการใช้ถ้อยคำในลักษณะเปรียบเทียบโดยมีจุดมุ่ง

หมายเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจที่แจ่มชัดกว่าการใช้ภาษาธรรมดา การใช้ภาพพจน์ไม่เหมาะสมทำให้ผู้อ่านไม่อาจเห็นภาพตามได้อย่างชัดเจน

1.4 ใช้ภาษาไม่สละสลวย

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ

1.4.1 ใช้คำเกิน คือ ใช้คำเกินความจำเป็น ทำให้ประโยคไม่สละสลวย

1.4.2 ขาดคำ คือ ใช้คำขาด อาจเป็นเพราะความเผอเรอในการเขียน และไม่ตรวจทานการเขียนให้ดีเสียก่อน จึงทำให้คำสื่อความไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง

1.4.3 ใช้คำไม่เหมาะสม คือ ใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับประโยค หรือการเรียงลำดับคำผิดในประโยค และใช้คำเชื่อมที่ไม่เหมาะสมในประโยค

1.5 การสะกดการันต์

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 4 ลักษณะ คือ ใช้พยัญชนะผิด, ใช้สระผิด, ใช้วรรณยุกต์ผิด และใช้ตัวการันต์ผิด

อภิปรายผล

1. ความบกพร่องในการสะกดการันต์มีด้วยกัน 2 ประการ คือ สะกดผิดและสะกดลึกลับ ซึ่งในงานวิจัยนี้พบลักษณะข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดในการสะกดการันต์ คือ ใช้พยัญชนะผิด รองลงมาคือ ใช้สระผิด รองลงมาคือ ใช้ตัวการันต์ผิด และที่พบน้อยที่สุดก็คือ ใช้วรรณยุกต์ผิด

2. วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จากผลสรุปการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนของ รัชณี ศรีไพรวรรณ (2539, หน้า 1032 - 1091) มาแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สรุปได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเขียนที่ดีขึ้น ดังปรากฏข้อมูลในตารางพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2548 - 2550 โดยคิดค่าคะแนนเฉลี่ย เป็นร้อยละ 100 จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 59 คน

ตารางพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2548 – 2550

ข้อบกพร่อง ในการเขียนภาษาไทย	ปีการศึกษา 2548		ปีการศึกษา 2549		ปีการศึกษา 2550	
	งานเขียนของ นักศึกษา		งานเขียนของ นักศึกษา		งานเขียนของ นักศึกษา	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
1. ใช้คำผิด	14	23.72	9	15.25	5	8.47
2. ใช้ภาษาไม่เหมาะสม						
2.1 ใช้คำและกลุ่มคำที่ต่าง ระดับ	15 40	25.42 67.79	10 32	16.94 54.23	9 22	15.25 37.28
2.2 ใช้คำและกลุ่มคำไม่ เหมาะกับภาษาเขียน						
3. ใช้ภาษาไม่กระชับ						
3.1 ใช้คำและกลุ่มคำที่มี ความหมายขัดแย้งกัน	10	16.94	15	25.42	9	15.25
3.2 ใช้ประโยคกำกวม	5	8.47	3	5.08	-	-
3.3 ใช้ประโยคไม่ ต่อเนื่องกัน	2	3.38	-	-	-	-
3.4 ใช้ภาพพจน์สื่อ ความหมายไม่ชัดเจน	17	28.81	11	18.64	5	8.47
4. ใช้ภาษาไม่สละสลวย						
4.1 ใช้คำเกิน	33	55.93	25	42.37	16	27.11
4.2 ขาดคำ	23	38.98	12	20.33	8	13.55
4.3 ใช้คำไม่เหมาะสม	38	64.40	17	28.81	8	13.55
4.4 ใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศ	2	3.38	-	-	-	-
5. การสะกดการันต์						
5.1 ใช้พยัญชนะผิด	29	49.15	18	30.50	7	11.86
5.2 ใช้สระผิด	13	22.03	10	16.94	3	5.08
5.3 ใช้วรรณยุกต์ผิด	9	15.25	5	8.47	3	5.08
5.4 ใช้ตัวการันต์ผิด	38	64.40	14	23.72	11	18.64

ข้อเสนอแนะในการสอนเขียนภาษาไทย

1. ควรให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการเขียนภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ
2. ควรให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง
3. ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนของนักศึกษาน่าจะเป็นแนวทางให้ผู้สอนเลือกและจัดลำดับให้การสอนสอดคล้องกับข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษา ตลอดจนให้นักศึกษาได้ทำแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องนั้นเป็นพิเศษ
4. การวัดผลการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นมาก ผู้สอนควรสังเกตพัฒนาการในการเขียนของนักศึกษาและแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ศึกษาเปรียบเทียบความผิดในการเขียนและสาเหตุที่นักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ว่าเป็นข้อผิดพลาดและสาเหตุในการเขียนผิดต่างกันอย่างไร
2. ศึกษาความผิดในการเขียนของบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ว่ามีลักษณะความผิดเหมือนหรือต่างกันอย่างไร
3. ศึกษาแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาที่พบมากและสร้างสื่อการสอนเรื่องที่พบว่ามีข้อผิดพลาดมาก
4. ศึกษาในลักษณะนี้อยู่เป็นระยะ ๆ เพื่อปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยให้ตรงกับสภาพปัญหาในขณะนั้น